

O, EUROPA TE SIMT ÎN MINE TOAT !

Se întâmpla pe 1 ianuarie 2007. Foc de artificii, urale, ampanii desfăcute, farfurii și lucruri vechi aruncate în hâul nopții, îți pite entuziaste, urări de noroc. A fost un moment, doar un moment în economia convenției (conviețuirii) noastre sociale, în care isteriile descăturate au fost acceptate ca un fapt normal, în elese drept semn al speranței iar nu ca vreun indiciu de necivilizație ori chiar de boală. În continuare, pînă și de o adîncă miză patriotică, ar trebui să scriem așa: Dar prima zi a anului 2007 a însemnat pentru români mult mai mult decît o banală urare de *La mulți ani*, prezentă, în fond, la începutul oricărui an! A însemnat pupături și strîngerii de mînă cu *membrii marii familii europene*. De-abia trezit din somnul care i-a binecuvîntat osteneala acumulat în timpul petrecerii de revelion, pe 1 ianuarie, cam pe la amiază, cînd a făcut, cum se spune, ochi, înainte de a gusta din ciobăniți ori de a urmări concertul de la Viena, tot românul a rostit, în Adîncul său patriotic, precum o rugăciune, celebrul vers scris de cel mai celebru poet Veronica Porumbacu cu ocazia Festivalului Mondial al Tineretului de la București (1953): *O, Europă, te simt în mine toată!* [În paranteză fie spus, pentru acest vers tânăr pe-atunci poet avea să fie amendat într-un mod foarte acid și original de binecunoscutul Pstorel Teodoreanu, printr-o epigramă în care reputatul scriitor își mîrturisea nedumirirea privind capacitatea declarat prin *Gazeta Literară*, a micuței doamne Porumbacu de a primi în matricea ei originală, cu bucurie și non-alan, întregul continent. Desigur, întrebarea retorică a umoristului se baza pe experiența sa cu poeta versului invocat: *Mult stimat Veronică /Eu stiam că-o ai mai mică ...*, consumat într-o dragoste nebună, cum numai între Mircea Geoană și Crin Antonescu ne-a mai fost dat să vedem, în noaptea nuntii în care mireasa (funcția de președinte al României) a fugit cu altul. O dragoste cu năbădii, din care, precum de-acum se știe, unul a ieșit prost năc, iar cel lalt vuvuzel. Încovoiat de spate și rupt de sale, ieșise atunci, în 2007, însuși Traian Băsescu. Dar alele Președintelui nu erau și nu sunt nici acum ale ca oricare altele. Coloana vertebrală a președintelui poate fi asemuit, din perspectiva istoriei acestui tragic popor, cu însăși coloana lui Brîncuși. Vorbim

de Coloana Infinitului. Criticii de art remarc faptul c dac artistul de la Hobi a ar mai fi cioplit la nemuritoarea coloan un singur milimetru în plus, ar fi c zut din sublim în ridicol. Probabil c medicii vienezi care au cioplit atunci la coloana pre edintelui nu au cunoscut m surile utilizate de autorul Pas rii M iestre. În orice caz, afec iunea la coloan a Legiutorului Suprem ne ar ta ferm care era starea coloanei vertebrale a na iunii române la intrarea în UE. Tot pe-atunci premierul motociclist, vorbim de C lin Popescu T riceanu, își f rămase genunchiul. Dar si rotula sf râmât a premierului avea un iz istoric, simbolic chiar, c ci ea punea în relief pozi ia în i din care intram pe b trântul Continent. Îns sufletul lor de patrio i înfl c ra i, pentru care patria este norodul iar nu tagma jefuitorilor, rezona atunci puternic cu Europa i, la ceasul de tain cei doi rosteau, probabil, fiecare în sinea lui, minunatul vers al Veronic i Porumbacu: T riceanu c lare pe o motociclet avându-l în spate pe Dinu Patriciu, Traian B sescu stând pe puntea unui vapor, c ci în familia dumnealui de c l rit c l re te (cai adev ra i) prima doamn , pre edintele preferând c l ria blond i metaforic . Pe cine i pe ce i cum apuc . Da' i când apuc ...

Ce s-a întâmplat cu românul de rând atunci, pe 1 ianuarie 2007? P i prea pu ini au fost acei români care au r mas în noaptea de revelion, revelionul integr rii, cu sarmaua în gât din cauza emo iei pricinuite de destinul european al poporului. Cei mai mul i dintre ei au ciocnit în cinstea Europei, a a cum ciocnesc în cinstea celui mai banal dintre evenimentele care constituie un bun prilej de b utur pân la starea de mang .

Între momentul festivalului din 1953 despre care am pomenit i momentul ader rii poporului român la UE exist un pod peste timp al c rui simbol îl reprezint , foarte semnificativ, o atlet . Anii festivalului au fost anii în care î i începea zborul Iolanda Bala , Ioli cum era alintat de apropia i. La cap tul cel Ialt al podului, aceea i Iolanda Bala era încununat în prag de destin european cu înalta distinc ie Colanul de aur. În acest simbol i în semnifica iile sale particulare se afl întreaga stare psihologic a poporului considerat cel mai viteaz dintre t(d)raci. C ci laurii Iolande se împleteau cu spinii arest rilor celebre (adic arest ri de o noapte) care doreau s împlinesc ,

chipurile, efortul de eradicare a corupției din România, ca să putem raporta Europei cu mândrie că ne vom integra în marea ei familie fără corupție (dar cu corupți, așa cum avea să se dovedească).

Căpân la urmă, noi constatăm că justiția românească este supraréalistă, ea evoluează în abstract precum reprezentanții MISA în absolut. În final, ea arestează concepte și nu concepții. Ea arestează corupția și nu pe corupți. Înalta distincție Colanul de aur a devenit astăzi (adică la 3 ani de la marea integrare) Ciolanul de aur, într-o variantă balcanică, și Chiolhanul de aur în varianta dionisiacă. Sau într-o variantă, de astăzi dat pur calamburist, Colanul, Golanul și Molanul bătând la portile Europei! *Dar deschide-i poarta/rușii ne-nconjur/vantul suflă rece/gazele n-au spor!...*

Psihologia matematică a integrării este simplă; am intrat în Europa cu oameni colani, cu oameni golani și cu oameni molani. Primii sunt medaliații cu aur ai Europei. A doua categorie primește din când în când medalia de (bal)aur! Sau, mă rog, de rechini. Cea de a treia categorie: bineînțeles medalia de abur! Căci între aur și abur există doar o mică diferență. De o literă în plus. Iar acum, când suntem acceptați în Europa, marea noastră problemă este că nu știm cum și când să folosim această literă. Speranța de aur, neobișnuită și lucrăm cu el la vedere, îi adăugăm o literă și-l schimbăm prea repede în abur. Ameții de abur, nu mai avem puterea de a renunța la o literă pentru a transforma aburul în aur! Dar, totuși, în starea de abur, putem spune fără prea multe muștruri de cuget: *O, Europo, te simt în mine toată!*